

Всеукраїнська загально-політична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛЯЦЯ

<http://svitlytsia.crimea.ua>

№ 48 (1829)

П'ятниця, 28 листопада 2014 р.

Видавець з 31 грудня 1992 р.

Ціна договірна

СЕРГІЙ
КЕМСЬКИЙ –

КРИМСЬКИЙ ГЕРОЙ НЕБЕСНОЇ СОТНІ, ЯКИЙ ЗАГИНУВ ЗА ДЕМОКРАТИЮ

В день першої річниці початку Євромайдану тисячі киян зібралися на вулиці Інститутській – місці масового вбивства учасників Революції Гідності. Уздовж дороги були встановлені портрети Герой Небесної Сотні, до яких покладали квіти і встановлювали свічки. Одним з них, кому віддавали данину пам'яті 21 листопада, був уродженець Керчі Сергій Кемський. 20 лютого він загинув від вогнепального поранення в шию. Розслідування вбивства кримчанина ведеться досі, і особи, винні в його смерті, як і раніше, не встановлені.

Куля наздогнала Сергія недалеко від Жовтневого палацу під час барикадних боїв між учасниками протестів і силовиками. Як розповів кореспонденту «Крим.Реалії» друг Кемського Максим Русиник, вночі з 19 на 20 лютого Сергій проповів нічне чергування і відпочивав в одному з наметів. Але раптово йому зателефонували, розповіли про загострення ситуації на Інститутській, і Кемський тут же кинувся на допомогу. Через кілька хвилин він уже йшов у напрямку бійців «Беркута» в перших рядах протестувальників, ховаючись за дерев'яним щитом. У цей момент Сергій отримав смертельне поранення в шию.

«Протестувальники віднесли пораненого Сергія в Жовтневий палац. Там він помер. Звідки саме був здійснений постріл, точно невідомо. Швидше за все, стріляв снайпер з даху однієї з будівель, розташованих неподалік», – розповів Максим.

Сергій Кемський загинув у віці 32 років. Він народився в Керчі, де закінчив школу

За твердженням товаришів Сергія Кемського, на цьому фото він праворуч від людини в зеленій нациді. Наньому зелена каска і рюкзак

№ 1. Потім Сергій вступив до Львівського національного університету на спеціальність «Політологія». Останні роки він жив у місті Коростені Житомирської області. За словами Максима, коли почався Майдан, Кемський регулярно приїжджав до Києва, ночував у наметовому містечку. Також він організовував мітинги у себе в Коростені.

«Він не був прихильником радикальних заходів. Неодноразово підкresлював, що він піде, якщо на Майдан з'явиться бойова зброя. Але не пішов. Почалися дуже напружені дні, і він не міг інакше. Він був вибухо-вий та сміливий хлопець. Часто водив групи

туристів у походи, тому він знов, як поводиться в екстремальних ситуаціях», – розповів друг кримчанина.

ІДЕЙ КЕМСЬКОГО ЖИВУТЬ

У Сергія залишилися літні маті і батько, які живуть у Коростені, а також старша сестра. Свою сім'ю він створити не встиг.

С. Кемський працював експертом Інституту політичних та економічних ризиків і перспектив. 19 грудня в «Українській правді» вийшла його стаття під назвою «Чуеш, Майдан?». У цій публікації Сергій пропонує учасникам протестів свій проект вимог до влади, а також описує своє бачення

того, на яких принципах має будуватися протестний рух.

«Ми тут зібралися не для того, щоб вибирати нового доброго царя. Вимога громади полягає в перетворенні держави з феодального батога в інструмент самоорганізації суспільства. Нам більше не потрібні пастухи – нам потрібні виконавці волі громади, які ефективно координуватимуть соціальні ресурси для досягнення спільніх цілей. Майдан вимагає, щоб люди, наділені повноваженнями, дбали про суспільні цінності, а не сімейні», – писав С. Кемський у своїй статті.

(Продовження на 5-й стор.)

ТРИЗУБ І ТАМГА: ОУН В КРИМУ

Якщо хочеш здивувати, – найпростіше вдатися до парадоксу: гарячий сніг, холодна війна, бандерівці в Криму. Мова не про «бандерівців», якими сепаратистська влада лякала кримських обівнателів, а про справжніх членів революційної ОУН. Надзвичайна історія про бандерівців у Криму, яка розказана ними самими у спогадах Івана Мор'ка та матеріалах карних справ Володимира Шарафана та Леоніда Ларжевського.

«За українське море!»

«Хто володіє Кримом, – той диктує свою волю, коли на цілому Чорному морю, то з певністю на північному (отже, українському) його побережжі... хто панує на Кримі, той панує на Україні, навіть незалежній» [1].

Саме так у 1936 році оунівці бачили роль Криму у майбутньому, тоді немає нічого дивного у тому, що за першої-ліпшої нагоди (а така з'явилася влітку 1941 року) українські націоналісти спробували поширити свій вплив на півострів, хоча б і під німецькою зверхністю.

Головним інструментом реалізації політики ОУН (як мельниківської, так і бандерівської) поза межами Захід-

ної України стали похідні групи – колективи з кількох (або кількох десятків) мобільних активістів, що слідували за Вермахтом як перекладачі, робітники та працівники «економічних штабів», і в умовах суворої конспірації мали сприяти українізації органів місцевого самоврядування та допоміжної поліції по всій Україні аж до Кубані [2].

До Акта 30 червня оунівці зиралися ставити німецьку владу перед фактом відродження українських керівних структур, після – готовувалися до антинацистської боротьби.

Кримом збиралася завершити свій перехід Південна похідна група ОУН(м), але вона майже повністю загинула від рук німців у Миколаєві, тож на півострові господарями ситуації виявилися саме бандерівці.

Південна похідна група ОУН(б) складалася із 7 під-груп (роїв), дві з яких: А-І під проводом Миколи «Сидора»

Переможений, але не скорений Леонід Ларжевський на прізвисько «Явір». Джерело: ДААРК. Світлина: власні зображення Українського інституту національної пам'яті

Чарторийського та А-II під керівництвом Івана Осадчука (пізніше – Степана Теслі), – мусили дістатися Криму.

Обидва підрозділи зустрілися під Каховкою, але група Чарторийського нещодавно ледь вирвалася з лап XI зондеркоманди, відтак і мови не було про продовження походу – вцілі учесники поверталися на Буковину [3].

Люди Івана Осадчука мали завершувати справу самостійно.

Конкуренти

Але не всі мельниківці загинули під час подорожі до Криму. До Сімферополя вдається дістатися провіднику ОУН(м) Борису Суховерському, який в лютому 1942 року на конспіративній квартирі Базилевича зорганізу-

вав зустріч оунівців Ярослава Савки, «Віктора» та «Павла-ліка» з п'ятьма сімферопольцями.

Суховерський і Савка розповіли про західноукраїнську інтелігенцію та молодь ОУН(м), відправлену на східно-східні землі України, роздали газети «Наступ», «Краківські вісті», журнал «Пробоєм».

Друга зустріч відбулася на вулиці Профспілковій у квартирі Володимира Шарафана. У мельниківці були ще дві явки – одна у провулку Тихому в Сімферополі, а друга – в млині у Старому Криму [4].

Але в подальшому їхня активність цілком загубилася серед бурхливої діяльності, розгорнутої бандерівцями.

(Продовження на 8-й стор.)

З таких пожовкливих томів розпочинається унікальна історія про бандерівців у Криму. Джерело: ДААРК

РАЗОМ БУДУЄМО НОВУ КРАЇНУ!

Звернення Президента України Петра Порошенка з нагоди Дня Гідності і Свободи

«Душу й тіло ми положим за нашу свободу...»

Таку обіцянку ми даемо кожного разу, співаючи Гімн.

І рік тому цей рядок припинив бути просто словами. Він став по-всаженою дією в боротьбі за цілісність держави і за європейський вибір.

Дорогі співвітчизники!

В цей день рік тому Янукович зірвав стоп-крон. Щоб зупинити природний рух українського експреса до Європи, щоб повернути його назад — і в часі, і в просторі.

Він не знає української історії. Бо вона для нього — чужа. А хоч би раз зазирнув до підручника, побачив би слова нашого гетьмана Пилипа Орлика. Того самого соратника Івана Mazепи, автора написаної ще триста років тому першої української конституції: «Народ завжди має право протестувати проти гніту...».

Гідні нащадки не забули настанов гідного праща. Тому і вибухнула Революція Гідності. Проти купки негідників постали мільйони людей.

Те, що рік тому було лише мрією, перетворюється на реальність. Хоча і не так швидко, як хотілося б. Повернулися свободи: свобода слова, свобода вибору, свобода протесту. Від диктатури ми перешли до парламентсько-президентської демократії. Ми підписали, ратифікували і вже нарешті почали виконувати Угоду про асоціацію з Євросоюзом.

Ви думаете, це сталося автоматично? Чималих зусиль довелося до класи мені та нашим дипломатам, щоб подолати тиск та шантаж зі Сходу, розвіяти певні сумніви та коливання на Заході.

Позачергові вибори до Парламенту — це ще один наш крок на виконання вимог Революції Гідності.

Політичні ходоків стукали до мене в двері із пропозицією залишити все, як було. Гарантуючи повну лояльність депутатів.

Але я зайняв тверду позицію і розпустив Парламент. І чесні, прозорі, демократичні вибори оновили Раду більше, ніж наполовину. Це і є та сама свіжа кров, яка має оздоровити весь наш політичний організм.

Таким же позитивним буде єфект від люстрації. Відповідний закон я підписав ще минулого місяця, і передбачене ним очищення влади набирає обертів.

Після Нового року набудуть чинності закони про національне антикорупційне бюро і нова редакція закону про прокуратуру.

Мені не соромно звітувати вам. Попри зовнішню агресію, крок за кроком у важкій боротьбі із силами минулого виконую те, чого вимагали повсталі люди. Те, що сам обіцяв на Майдані.

Чи були у мене прорахунки? Звичайно, бо не поміляється лише той, хто нічого не робить. Я відкритий до критики, чую її і враховую.

Чим я і сам незадоволений, так це євиджество реформ і темпами боротьби з корупцією.

Корупційну вертикаль, по якій нагору з усієї країни збиралися хабарі, ми нарешті зламали. Та це здається вершина айсберга і тільки початок боротьби.

Достроковими парламентськими виборами я завершив створення політичних передумов для проведення змін. І вже наступного тижня має відбутися перше засідання новообраної Верховної Ради. І я негайно внесу на затвердження Парламенту кандидатуру Прем'єр-міністра, яку згідно з Конституцією запропонує мені коаліція.

Виходячи із єдності демократичних сил, очікую, що коаліція пристане на мою пропозицію висунути на цю посаду Арсения Яценюка. А от склад Уряду має бути повністю оновлений.

Реформи мають стартувати негайно. Їхньою метою є поступове досягнення європейських стандартів.

Глава держави згадав бурямі події річної давнини. «Як у 2004-му, так і у 2014-му році нас об'єднали прагнення до свободи і вимоги захищати людську гідність. Це був позапартійний громадський мирний протест, навколо якого об'єдналися мільйони українців і який довів, що ми здатні змінити свою країну», — сказав Президент.

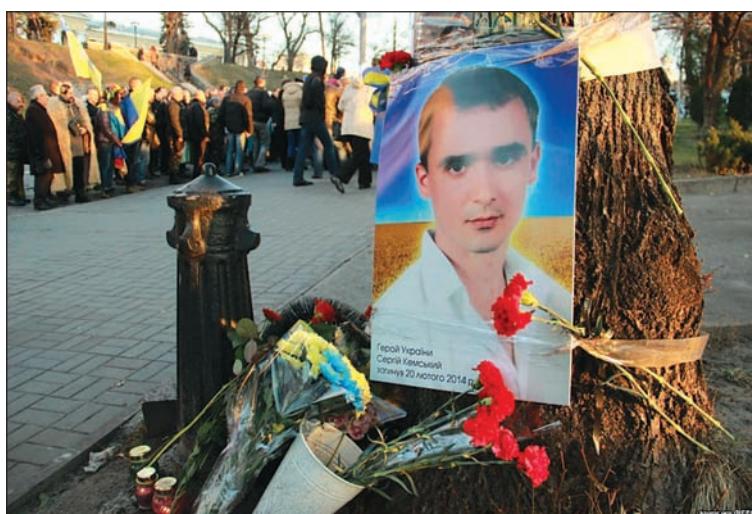
На зустрічі відбулася відверта розмова, під час якої активісти Євромайдану та Президент дійшли згоди щодо необхідності вибудовувати більш довірливу взаємодію між громадським сектором, новообраними парламентарями, виконавчою владою та Президентом.

Прес-служба Президента України

Героям - слава!

KC

СЕРГІЙ КЕМСЬКИЙ – КРИМСЬКИЙ ГЕРОЙ НЕБЕСНОЇ СОТНІ, ЯКИЙ ЗАГИНУВ ЗА ДЕМОКРАТИЮ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Основна ідея, яку обстоював Сергій, полягає в тому, що потрібно втілювати в життя ідеї прямої демократії. На його думку, громадяни повинні мати право обирати не лише парламент і президента, а й районні суддів, голів райвідділів міліції, прокурорів та інших чиновників. Також Кемський наполягав на тому, що в Україні має бути спрощена процедура проведення референдумів: як загальнодержавних, так і місцевих. На думку Сергія, за допомогою референдумів українці могли б зміщувати чиновників, які втратили довіру громади.

Деякі учасники Майдану вважають, що підїї, які відбулися в країні після повалення Януковича, показали, наскільки значущими є ідеї Кемського.

«Тепер, коли люди запитують себе, а що, власне, змінилося за рік після цих подій, ідеї нашого товариша, який загинув, обстоюючи свободу для всіх нас, є ще більш актуальними», — зазначив у коментарі для «Крим.Реалії» учасник Майдану, лівий активіст Денис Пілаш. — Щоб у країні відбулися реальні зміни на краще, нам слід боротися за втілення в життя ідеї Кемського.

Від дня смерті Кемського вже минув майже рік, однак особи, пристегні до його вбивства, досі точно не встановлені. За словами адвоката сім'ї Небесної Сотні Павла Диканя, звинувачення наразі висувається групі людей, які обстрілювали протесту-

ти, було знищено 90% доказів», — сказав П. Дикань.

Незабаром, за словами адвоката, справа Сергія Кемського буде передана до суду. Дикань зазначив, що він та інші адвокати Небесної Сотні мають намір активно сприяти пошуку і притягненню до відповідальності не лише виконавців злочину, але й його організаторів.

Олексій СКРИПНИК

Смертельно пораненого Сергія несуть у Жовтневий палац...

ХРОНІКА РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

Нешодувно в Києві вийшла друком книга «94 дні. Євромайдан очима ТСН». Це — колективне бачення журналістів, операторів, редакторів і ведучих Телевізійної служби новин «Студії 1+1». Вони відтворюють хроніку подій Революції Гідності з 21 листопада 2013 до 22 лютого 2014 року.

Автор ідеї видання Тетяна Пушнова зазначає у передмові: «Подїї, які мільйони людей пережили за холодні 94 дні зими 2013-2014, не можна відпустити у забуття. Їх треба пам'ятати попри все, звертатися до них у найважчі міти, коли здається, що дали нема куди йти. Важливо добре пам'ятати ці перші кроки на початку довгого і важкого шляху. В цій книжці також багато чого бракує — деякі журналісти не ведуть блогів і не пишуть у Фейсбуку. Наприклад, Сашко Загородній. Він пише лише тексти сюжетів. Зараз, поки я дружу ці слова, він на війні, де зінмає і пише про українських солдатів, силачів в окопі донецького степу. Ми повинні пам'ятати себе такими, якими були всі ці 94 дні, ю пам'ятати всіх тих, хто вже ніколи не зможе прочитати цю книжку».

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ

Народний артист СРСР Йосип Кобzon не стримав емоцій та дуже негативно висловився про українців при оцінці Революції Гідності, повідомляє «Новий регіон».

«Майдан українців зомбував, вони самі стали терористами. Я ненавиджу

Майдан та всіх прибічників», — заявив співак. Також він додав: «Треба

було пояснити народу України, що таке Євросоюз, куди вони прагнуть.

Їх обманули, стравили між собою».

Самопроголошений «прем'єр-міністр» анексованого Росією Криму Сергій Аксёнов і спікер «Держради» Володимир Константинов заявили про готовність організувати «кримський трибунал» для влади України, — повідомляє «РИА Новости». Так вони прокоментували річницю Євромайдану в Україні.

«Для них все закінчиться кримським трибуналом. Не Гаазьким, а кримським, діл влади, хто приймав рішення знищувати співвітчизників на території «Новоросії», — заявив Аксёнов. На думку Константинова, перед трибуналом мають постати «організатори та ідеологи зміни влади в Україні». Про свої «підтрибунальні» діяння кримські анексатори, звісно ж, не згадують...

Полтавська міська рада позбавила народного артиста СРСР Йосипа Кобзона звання почесного громадянина Полтави.

Відповідне рішення ухвалили депутати Полтавської міськради у вівторок. Раніше Кобзона позбавили звання почесного громадянина Дніпропетровська.

Народне віче, що відбулося у звільненому Слов'янську, запропонувало позбавити звання Почесного жителя міста народного артиста СРСР Йосипа Кобзона. Про це повідомляє міський сайт Слов'янська.

«Після проведеного віче активісти вирішили символічно знищити портрет Йосипа Кобзона. Присутні на віче пройшли маршем від площі до бульвару Пушкіна, зняли портрет артиста, залишивши на його місці маленький прапорець України», — йдеться у повідомленні.

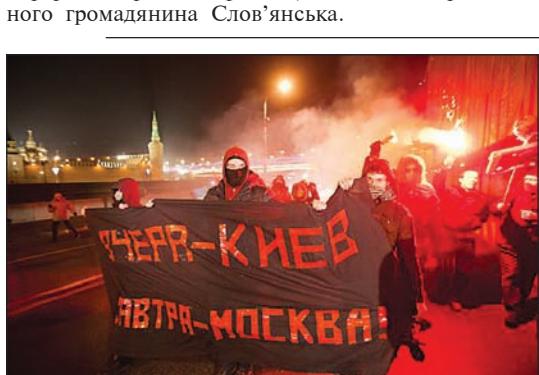
На віче була висловлена також ідея повісили на місце портрета Кобзона портрет Андрія Макаревича, символічно присвівши йому звання почесного громадянина Слов'янська.

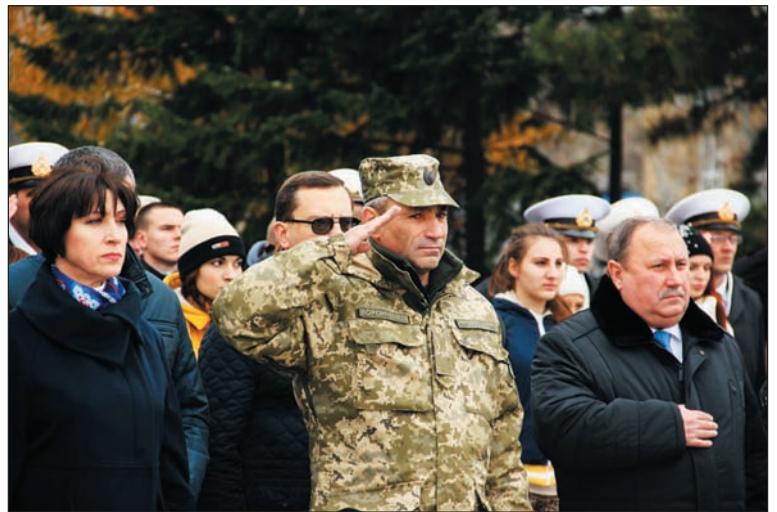
«УЧОРА — КІЇВ, ЗАВТРА — МОСКВА!»

У Москві неподалік Кремля у п'ятницю, 21 листопада, були затримані кілька учасників несанкціонованої акції, приуроченої до річниці початку антиурядових виступів в Україні, — повідомляє Радіо «Свобода».

Російські журналісти повідомляють у соцмережах, що у Москві, на Софійській набережній, у районі Великого Кам'яного моста, близько 15 активістів розгорнули український прапор і банер: «Учора — Кіїв, завтра — Москва!», запалили факелі і підпалили опудало Володимира Путіна.

За повідомленням «ОВД-Інфо», на Луботині площі були затримані троє активістів, які проводили акцію на річницю початку Євромайдану. Правоохоронні органи Росії ситуацію наразі не коментують.

«СПАСИБІ ВАМ ЗА ВІРНУ СЛУЖБУ!»

16 листопада у Миколаєві з нагоди Дня морської піхоти України відбулися урочисті заходи. Дійство розпочалося з відкриття військового містечка для підрозділів морських піхотинців. Віднин морські піхотинці розміщуватимуться на території колишньої Миколаївської загальноосвітньої школи соціальної реабілітації.

На відкриття військового містечка прибув головнокомандувач Військово-Морських Сил України віце-адмірал Сергій Гайдук, генерал-майор Ігор Воронченко, офіцери командування, а також голова Миколаївської обласної державної адміністрації Вадим Меріков та інші посадові особи і гості міста.

Півострів Аляуди став місцем постійної дисlokації однієї з військових частин морської піхоти Військово-Морських Сил Збройних Сил України. Робота з обладнанням містечка триватиме ще довго, та найголовніше, що прошло юридичне оформлення документів, яке відбувалось з квітня цього року. За словами віце-адмірала Сергія Гайдука, на даний час всі юридичні проблеми розв'язані, вхождення морської піхоти на постійне місце дислокації в Миколаєві забезпечено.

Після перерізання символічної стрічки всі присутні мали змогу на власні очі побачити, в яких умовах житимуть військові. Журналісти та гости відвідали майбутні казарми, їдальню, інші побутові приміщення. Командувач висловив сподівання, що відкрите на півострові Аляуди військове містечко для військовослужбовців морської піхоти вже через рік стане зразковим. Сергій Гайдук заявив, що морська піхота думатиме насамперед про виконання бойових завдань, не забуваючи, звичайно, й про соціальні проблеми.

На запитання щодо перспектив флоту, командувач відповів, що робота у цьому плані триває. Будеться сьогодні один корвет від артилерійських катерів, що приемно здивувало журналістів, бо це для них дійсно стало новиною.

Не забув командувач привітати і представників мас-медіа з днем телебачення та радіо України.

Далі всі вишили до пам'ятника морським десантникам Костянтина Ольшанського. І хоч святкування дня морської піхотинця у Миколаєві відбувалося вперше, бля пам'ятника зібралися чимало людей. І, що найприємніше, серед них було багато молоді, які пришли з жовтоблакитними прапорами й принесли квіти, щоб вшанувати герой.

Продовжилось дійство в актовому залі 45 гарнізонного Будинку офіцерів. Виступаючи перед присутніми, командувач ВМС України Сергій Гайдук запропонував вшанувати пам'ять загиблих у зоні АТО морських піхотинців Юрія Загребельного та Артема Корнєва.

Голова обласної ради Тарас Кремінь зазначив: «Сьогодні найголовніше — це відродження престижу професії захисника Вітчизни. Я пам'ятаю ті дні, коли миколаївці зустрічали морських піхотинців з Криму та як вони мужньо охороняли місто. В свою чергу влада повинна зробити все для того, щоб були вирішенні всі соціальні питання та питання матеріального забезпечення. Ми повинні зробити все, щоб елітний підрозділ став одним з найсильніших та найкращих у світі».

Миколаївські волонтери з фонду «Благочестя» передали морським піхотинцям 30 раций та декілька обігрівачів. В свою чергу підполковник Дмитро Делятицький подякував волонтерам за те, що вони є саме тими людьми, які роблять більше, ніж говорять.

Серед інших у залі сидів і матрос Олександр Хоменко. Хлопець нещодавно повернувся із зони АТО. За його словами, тут мало б бути спокійно, але в той же час не спокійно за хлопців, які зараз там. «Я не зираюсь відсиджуватись у тілах, бо просто не вмію так. Там залишилися мої друзі, і мало не щохвилини я думаю про те, як вони зараз там. У нас на сьогодні є все, щоб захищати державу. Ми — елітний підрозділ, а щоб перемогти, нам потрібно залишатися такими, як ми є, а головне — бути готовими, як кажуть, з будь-яких висот — у будь-яке пекло!».

Завершилося свято чудовим концертом, який підготували творчі колективи Миколаєва. Були і велелі номери, і прекрасні пісні у виконанні навіть народних артистів України. Та найбільше всіх зачепив фінальний виступ одного з дитячих колективів, які своїм танцем розіграли на сцені війну в Україні. Важко було не помітити, що після завершення виступу на очах навіть тих, хто бачив смерть товаришів, з'явилися слези... Леонід МАТЮХІН

НАГОРОДИ ГЕРОЯМ

Президент України Петро Порошенко нагородив державними нагородами 238 військовослужбовців, які проявили мужність і героїзм у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України. 169 військових нагороджені посмертно.

Серед відзначених — 193 військовослужбовці Міністерства оборони України, 136 із них нагороджені посмертно. Зокрема, орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) нагороджений старшина Олексій Глобенко. Під час пошуку пілота літака Збройних Сил України, збитого бойовиками, група спеціального призначення вступила в бій з переважаючими силами противника. Старшина Глобенко особисто знищив бронетранспортер та двох сепаратистів, але внаслідок розриву снаряда ворожої артилерії отримав смертельне поранення.

Орденом «За мужність» III ступеня нагороджено молодшого сержанта Дмитра Гонтаренка. Відділення під його командуванням під час проведення розвідки поблизу міста Амвросіївка знищило добре укріплену вогневу точку противника та вміло скорегувало вогонь нашої артилерії по позиціях бойовиків.

Орденом Богдана Хмельницького III ступеня нагороджено майора Олександра Білобородька. Після поранення майор вміло керував підрозділом під час евакуації поранених із зони артилерійського обстрілу. Знищивши засідку бойовиків, вивів колону на підконтрольну українським військам територію.

Серед нагороджених — 32 військовослужбовці Міністерства внутрішніх справ, усі — посмертно, зокрема, бійці батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1», які загинули у серпні у боях за місто Іловайськ Донецької області.

12 з відзначених — прикордонники, 1 із них нагороджений посмертно.

ЧЕРЕЗ АГРЕСІЮ РОСІЇ...

Міністерство оборони України планує збільшити чисельність Збройних Сил. Як передає прес-служба міністерства, про це 21 листопада заявив міністр оборони, генерал-полковник Степан Полторак під час зустрічі у Центральному будинку офіцерів Збройних Сил України з представниками військово-дипломатичного корпусу, акредитованого в Україні.

«У нас в планах є збільшення чисельності Збройних Сил України, у зв'язку з тими загрозами, які в нас сьогодні є. І не тільки чисельності, а й оснащеності, кількості озброєння та техніки. Ми плануємо це зробити в рамках розвитку Збройних Сил України найближчим часом. Обставини, які є сьогодні в Україні, змушують нас робити це дуже швидко і приймати відповідні рішення», — зазначив С. Полторак.

ТВОРЧІСТЬ НАШІХ ЧИТАЧІВ

МАТЕРИНСЬКИЙ БІЛЬ

Я старшого сина, а також малечу Ростила крайні на зміну свою. Хіба я гадала, що що ворожнечу Росія розпалить у нашім краю? Болить мое серце, не можу я спати, В кошмарному сні

не насниться таке: Бо лиxo прийшло до вкраїнської хати.

Його поборти — бажання палке. Ой, людоньки мілі,

ми всі у жалобі, А очі в слізах, як ті трави в росі. І навіть малята, які ще в утробі, Цей біль матерів відчувають усі. То як мені, біdnий, тепер не ридати, Сама я синочка навила чеснот.

І він, як інші, пішов у солдати, Пішов добровольцем, бо він — патріот.

Молюся за нього, кровинку-дитину, І кожен мій подих —

молитва свята. Думками до сина щоміті я лину, Його відмолити — єдина мета.

Вернися додому живий і здоровий, Вертайся героєм, — благаємо ми! І жовто-блакитний

український шовковий Ти прапор Держави у небо здійmi! Тетяна КОМЛІК

м. Київ

НА ОДНІЙ ХВИЛІ З КРАСОЮ

Близько двадцяти років Сімферопольський художній музей реалізує проект «Бієнале камерної акварелі», в якому поряд з кримськими майстрами пензля брали участь представники з різних регіонів України. Цього року географія X ювілейного конкурсу простягнулася ще далі — у Росію і Білорусь, охопивши такі міста, як Москва, Мінськ, Харків, Донецьк, Санкт-Петербург, Екатеринбург, Краснодар, Новосибірськ та багато інших. Традиційно широко демонструють глядчастам свої творчі доробки художні школи Сімферополя, Алушти, Ялти, Феодосії та Керчі.

Всого ж техніка акварельного письма об'єднала на бієнале більше ста художників, роботи яких — понад триста творів різних жанрів — розгорнуто в чотирьох виставкових залах музеюного філієля. Вже з першого погляду душа й очі просто пеперовнюються емоціями: серпантівна прозорість і феєрверк коліорів, легкість пензля і широкий діапазон творчих позицій!

Цьогорічний бієнале проходить під егідою відзначення 200-річчя відомого російського аквареліста італійського походження Луджі Премацці (1814-1891 рр.). Він був одним із найяскравіших майстрів свого часу в зображені видів природи. Його картини неодноразово експонувалися на різних вистав-

ках у Санкт-Петербурзі, Відні, Парижі, Лондоні, Мілані, Константинополі. У 1880 році за пропозицією Л. Премацці було створено Імператорське товариство акварелістів Росії.

— Художник часто прійджає на літо в Крим, який любив, натхненно малював краєвиди, — розповідає заступник директора з наукової роботи Сімферопольського художнього музею Лариса Бровко. — Один з його пейзажів є в фондах нашого музею.

В загальноприйнятій класифікації акварельний малюнок відносять до графіки, осікільки створюється на папері, поверхня якого не дозволяє добитися рельєфності мазка, характерної для живопису. Однак можливості побудови форми і простору кольором, багатством тонів зближують з ним акварель. Її техніка багаторівна, різноманітні й інтонації залежно від особистісних характерних рис авторів.

Наприклад, Володимир Даниленко своєрідною технікою пуантів оспівує заповідні куточки кримської при-

роди («Травень у горах», «Джерело»). Прекрасними миттевостями час немов зупиняється на пейзажах Володимира Антоненка («Набережна Ялти», «Літній Гурзуф», «Ранок у Балаклаві»). Разом з Тетяною Голуб ми луємося фрагментарно закладривними квітами («Серед каменів», «Сонячний ірис», «Крокус, який прокинувся»), намагаємося розгадати «Таємницю лівочої вежі» і закладений молодою художницею Дар'єю Суботіною смисл у композиції «Довгий шлях наосліп».

Невічерпністі мотивів спокійних і врівноважених пейзажів, сонячних марин, характерних портретів, ніжних натюрмортів передана у переважній більшості робіт просто, зрозуміло, і глядачеві легко вловити їх у скежатах, грі світла, навіть у вигадливих заломленнях і змінах кольорів. Цій водяний фарбі, примхливій у роботі настільки, що іноді неможливо передбачити, як вона себе поведе — зблідне чи застигне плямою, здається, підвладнє все. Вона здатна передати прозорість неба і сияння сон-

Лариса Бровко

ця, морський прибій і втихомирений ліс. У порівнянно малих об'ємах вільною грою пензля сфокусоване все наше життя з реаліями швидкості, руху і розвитку, з філософськими узагальненнями, співзвучними часами.

В експозиції виділяються технічною досягненістю, сміливістю композицій та особливою гармонійною м'якістю письма роботи живописців — лауреатів попередніх бієнале. А для когось із учасників ця виставка стала дебютною. Вона надала великий матеріал для серіозної розмови про актуальність і розвиток акварелі як самостійного виду образотворчого мистецтва.

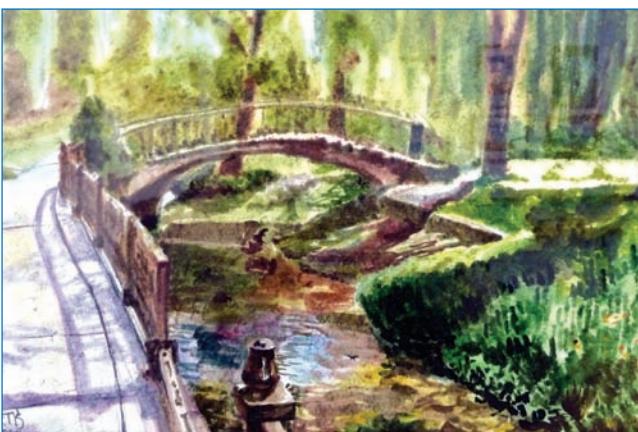
Експонати оцінюють художники, мистецтвознавці. Відвідувачі також залучені у процес роботи журі: за одну картину, яка їм найбільше сподобалася, можуть віддати свій голос у спеціально встановлені для голосування скриньку. Його результати будуть оголошені на урочистому закритті Х Бієнале камерної акварелі 13 грудня 2014 року. Художники отримають призи глядацьких симпатій, а чотири автори

переможних голосових карток — по акварелі в подарунок. Для учасників бієнале організатори підготували ряд цінних призів у різних номінаціях, а переможцю буде вручена головна відзнака конкурсу — Гран-при.

У світі так багато краси. І це чудово, що вона з реалії природи професійним помахом пензля переміщується на папір, у дім, закарбовується надовго, врівноважуючи настірі і середовище. Значить, ми з нею на одній хвилі.

Валентина НАСТИНА

Борис АКУНІН:

Декілька днів тому був на концерті групи «Океан Ельзи». Переїхав під сильним враженням. І розмірковую — про незвичне.

Про незвичні думки потім, спочатку про враження. Не від музики — вона була чудесною, але я її чув і раніше.

Від публіки.

Я опинився у великому залі, наповненому людьми у вишиванках. У дівчат на головах вінки а-ля Наталка Полтавки. Коли що — вісі хором кричать: «Слава Україні! Героям слава!» і розмахують жовтоблакитними прапорами. А наприкінці весь зал разом із Вакарчуком заспівав національний гімн — «Ще не вмерла Україні і слава, і воля».

Дивлячись на все це, я переживав сильне почуття, природа якого мені стала зрозуміла не відразу, а коли я розібрався, то дуже здивувався. Почуття це, виявляється, було лютою заздрістю. Знаєте, як у дитинстві: сидиш у домі з простудою, дивишся у вікно, а там всі граються в щось нестерпно цікаве, і їм там класно. А в тебе температура, з носа тече, горло наждаче, скоро треба пити противное молоко із содою і ставити гірчичники.

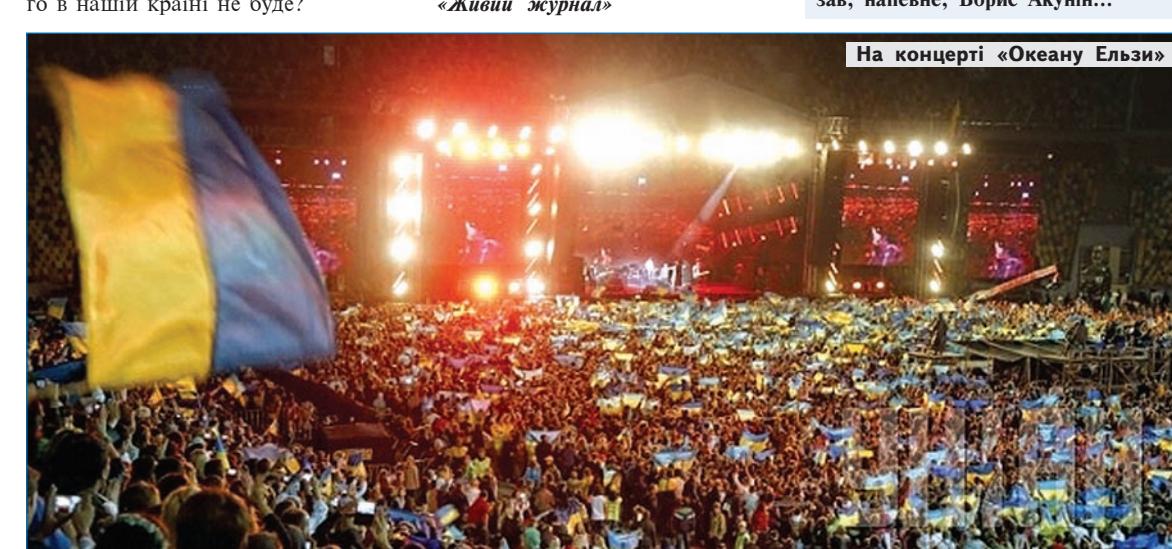
Адже якщо у нас великий натовп

ЗАПАНИСМ І МИ, БРАТЯ, У СВОЇЙ СТОРОНЦІ?

почне кричати: «Слава Росії!» і розмахувати прапорами, це буде або якось казенно-патріотична акція, або зборище агресивних ксенофобів. Ну а уявите собі співвітчизників, які добровільно співають міхалковський гімн про «братьских народов союз вековой», я взагалі не можу, уяві браку.

Розумієте, я завжди вважав сучасний націоналізм дикістю, анахронізмом і, гірше за все, небезпечною ерессю. Саме це слово для мене є алергеном. Але побачив натовп, який пишається національним прапором, співає гімн не з-під палици — і при цьому нікого не проклинає і не ненавидить, а просто радіє, — і стало заздрісно й гірко через те, що в російських реалах це неможливо.

Однак без такого підйому та единання, напевно, нічого хорошого в нашій країні не буде?

ТИМ ЧАСОМ...

У Мінську на концерті українського гурту «Океан Ельзи» міліція забирає у глядачів українську символіку. Спершу це робили під час обшуку на вході до концертного залу. Пізніше вже у залі ОМОНівці кидалися на глядачів та силою виривали прапори.

У Міністерстві закордонних справ Республіки Білорусь інцидент пояснили... турботою про глядачів. «За даними МВС, якщо на концерті аншлаг, та ж саме було б і з нашим прапором, щоб не заважав глядачам. У нас люблять «Океан Ельзи!» — йдеється в офіційному «Твітері» МЗС Білорусь у відповідь на відповідne запитання прес-секретаря МЗС України Евгена Перебийноса.

Втім, про те, чим так «небезпечний» наш прапор, правдивіше сказав, напевне, Борис Акунін...

Борис АКУНІН

«Живий журнал»

На концерті «Океан Ельзи»